

Χωρίς να ανήκω σε αυτούς που ασπάζονται δοξασίες περί δεισιδαιμονιώ ν, τουναντίον μάλιστα, ο Νοέμβριος αποτελεί, σχεδόν παιδιόθεν, άσχημο μήνα. Μια σειρά από δυσάρεστα γεγονότα, προσωπικά και γενικότερα έχουν συμβεί σ' αυτόν, τον τελευταίο φθινοπωρινό μήνα, επί σειρά ετώ ν. Φέτος πάλι τα ίδια.

Λες και όλη τη χρονιά, τα περισσότερα δυσάρεστα κάνουν κράτει, για να σωρευτούν στον πρωτελευταίο μήνα του χρόνου. Που εξ ορισμού είναι γκρίζος.

Τα τελευταία και πιο θαρραλέα θερινά σινεμά έχουν ήδη κλείσει, οι βροχές πολλαπλασιάζονται, συχνά με καταστροφικά αποτελέσματα, οι μέρες μικραίνουν, οι νύχτες

απλώνουν, τα κρύα έρχονται, υγρασίες θολώνουν τα τζάμια και οι θάλασσες σκουραίνουν.

Έτσι και φέτος τον Νοέμβρη, πρόσωπο αγαπητό εγκατέλειψε τα εγκόσμια, άτομα άτιμα φτήνυναν με τις πράξεις τους, έτι περαιτέρω τη ζωή μας, καταστροφές έπληξαν κόσμο και κοσμάκη, το τέρας του Δημοσίου σκίασε την καθημερινότητά μας.

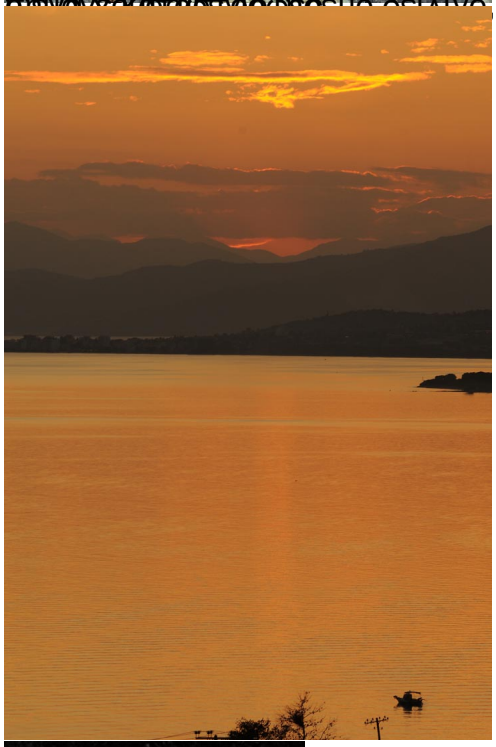
Καθώς λοιπόν ο 11ος του 2019 έκλεισε τον κύκλο του, ας τον αποχαιρετήσουμε με αντίβαρο, λίγες αισιόδοξες εικόνες του, με την προσμονή ότι σε 120 μέρες η άνοιξη θα έρθει, ότι τα φύλλα που έπεσαν αφού πήραν το χρώμα του χαλκού, θα ξανάρθουν και πάλι ζωηρά.

Εικόνες, όπως αυτό το άγνωστο κορίτσι, που ξεγελά το γκρίζο απόγευμα με μια χορευτική φιγούρα , σε μια απο τις πιθανότατα τελευταίες της επισκέψεις, παρά θιν αλός
.

ή το μοναχικό κυκλάμινο,
«στου βράχου τη σχισμάδα, που βρήκε χρώματα κι ανθεί που μίσχο και σαλεύει», όπως αναρωτήθηκε ο ποιητής,

πρωίμιο όμως μιας ισχυρής βραδυνής νεροποντής, που

